

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΘΑΙΚΟΝ

Ἐκδιδόμενον δις τοῦ μηνός.

Βέρος

Τα ρομαντικά δράματα

Παρωδία κατά το ιταλικόν

Ιλισός, Αθήνα

τμ. 3, τχ. 8/9 (15 Σεπτεμβρίου 1890), σ. 251-262

σκος άγροτικός με εξώστην* δεξιά εκκλησία, παρά τη
όποιον λίθος.

Ἡ ἡώς ὑποφώσκει.

Τοῦ παραπετάσματος αἰρομένου ἀκούονται ἐντό*
της εκκλησίας πένθιμοι ψαλμῶδες — Κώδων νεκρι-
κός σημαίνει. — Βρονταί καὶ άστραπαί. — Τὴν σκη-
νὴν διέρχεται νεκρικὴ συνοδεία ἧτις εἰσέρχεται εἰς
τὴν εκκλησίαν. Οἱ συνοδεύοντες ἐκβάλλουσι σπαραξι-
καρδίουσ κραυγὰς, τίλλουσι τὴν κόμην καὶ χέουσι
κρονονὺς θακρύου. — Μόλις εἰσελθούσης τῆς συνο-
δείας εἰς τὴν εκκλησίαν, δύο ἄνδρες ἐκ τοῦ βήθους τῆς
σκηνης προχωροῦσιν ἐν σιγῇ περιβεβλημένοι μελα-
νοῦς μανδύας· τοὺς ἐκβάλλουσι, τοποθετοῦνται ἀπέ-
ναντι καὶ πυροβολοῦσι κατ' ἀλλήλων με πιστόλια· ὁ
ἕτερος πίπτει ἐκβάλλον κραυγὴν, ὁ φονεὺς ἐτοιμάζε-
ται νὰ φύγη, ἀλλ' ἐπιφαιίνεται ὁ Γεώργιος Μαυρίκιος
αἰρουίδιος ἐξ ἀριστερῶν προελθὼν, ὅστις τὸν φονεὺν
με ἐγγχειρίδιον· Ἐν τούτῳ τῇ μεταξύ παύουσιν αἱ ἐν
τῇ εκκλησίᾳ ψαλμῶδες· ἐλαττοῦνται δ' αἱ βρονταί καὶ
αἱ άστραπαί. Ὁ Γεώργιος ἐξαλλος καὶ με κόμην
ἀνωρθωμένην ἔρχεται πρὸς τὰ ἐμπρὸς τῆς σκηνης καὶ
πρατηρῶν άσκαρδαμυκτεὶ τὸ ἐγγχειρίδιον ἀναφωνεῖ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Ναὶ . . . ναὶ . . . τὸ πτώμα ἐκεῖνο ἐξεδικήθη
. . . Ἄα . . .

(Φεύγει τρέλων.)

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

(εἰσέρχεται ἀριστερῶν παρατηρῶν τὸ κεκλεισμένον τῆς
Ἄρτέμιδος παράθυρον.)

Κοιμᾶται . . . κοιμᾶται ἡ ἀχάριστος, ἐπιλή-
σιμων τῶν δεινῶν μου . . . ὦ! ἀλλ' εἶναι φοβε-
ρὸν, ἀπαίσιον ὅ,τι πάσχω . . . Πάθος ἀφαιροῦν
μοι τὴν ἐλπίδα . . . Καὶ οὐδεὶς δύναται νὰ μ' ἐν-
νοήσῃ . . . οὐδεὶς . . . Κατάρα!

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, ΜΙΧΑΗΛ ἐπὶ τοῦ ἐξώστου
φέρων πρῶτων ἐνδυμα.

ΜΙΧΑΗΛ.

Μοὶ ἐφάνη ὅτι ἤκουσα πυροβολισμούς.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ.

ὦ, κύριε ποιητᾶ, κάτι ἐνωρίς;

ΤΑ
ΡΩΜΑΝΤΙΚΑ ΔΡΑΜΑΤΑ,

ΠΑΡΩΔΙΑ

κατὰ τὸ Ἰταλικόν.

Πρόσωπα.

ΜΙΧΑΗΛ ΚΑΘΑΡΟΜΜΑΤΟΣ, δραμ. ποιητής.
ΣΠΙΘΑΣ, Συνταγματάρχης.
ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ.
Εἰς ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ.
ΑΡΤΕΜΙΣ.
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ.
Ὁ Κύριος ΧΗΝΑΣ.
Ἡ Κυρία ΧΗΝΑ.
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ νεκροθάπτης.
Πολίται ἀμφοτέρω, τῶν φύλων.
Νεκροθάπται.

Ἡ σκηνὴ ἐντὸς κοιμητηρίου. Ἐποχὴ σημερινή.

ΠΡΑΞΙΣ ΜΟΝΑΔΙΚΗ.

ΣΚΗΝΗ Α'.

Κοιμητήριον. Τῆδες κάκεσσε τάφοι καὶ κυπάρισσοι.
Πρὸς τὸ ἐμπροσθεν μέρος τῆς σκηνης ἀριστερᾶ, οὐκί-

ΜΙΧΑΗΛ.

Τί θέλεις, φίλε μου. Ἡ γλαυξ μετ' τὸ ἄσμά
της δὲν μ' ἀφῆκε νὰ κοιμηθῶ οὔτε στιγμὴν.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ.

Ἦ διάβολε ! λοιπὸν ἀφεύκτως θὰ ἐνεπνεύσθης.

ΜΙΧΑΗΛ.

Ἦ βέβαια· αἱ κλαυθμηραὶ ἐκεῖναι κραυγαὶ
μοὶ διήγειραν σκέψεις κλαυθμηρὰς, θρηνώδεις,
λυπηρὰς καὶ τοῦτο χρησιμεύει πλεῖστον εἰς δρα-
ματικὸν ποιητὴν.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ βλέπων τὰ
δύο πτώματα.

Παναγία μου !

ΜΙΧΑΗΛ.

Τί τρέχει ;

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ.

Ἄπαισιότης ! τί βλέπω ; .. δύο πτώματα.

ΜΙΧΑΗΛ.

Δύο πτώματα ! .. ὦ χαρά ! .. ἔρχομαι εὐθύς.
(ἀποτύρεται.)

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ψάων τὰ
δύο πτώματα.

Ἄναμφιβόλως εἶναι νεκροὶ . . . εἶναι ψυχροὶ
ὡς ἡ καρδίκα δικαστοῦ . . . Καὶ ὅμως οἱ νεκροὶ
οὗτοι εἶναι εὐτυχέστεροί μου . . . Δὲν πάσχουσι,
δὲν υποφέρουσι τὰ μαρτύρια καρδίας καταπε-
πονημένης, τετραυματισμένης . . . δολοφονημένης.

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, ΜΙΧΑΗΛ ἐν τῇ ᾠδῃ.

ΜΙΧΑΗΛ.

Λοιπὸν ;

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ.

Τετέλεσται· δὲν εἶναι ἀνάγκη πλέον ἱατροῦ.

ΜΙΧΑΗΛ.

Ἄς ἴδωμεν·

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ.

Ὁ σφυγμὸς ἔπαυεν.

ΜΙΧΑΗΛ.

Ἐπομονή· ταύλαχιστον δὲν ἐφρονεύθησαν ὑπὸ
ἱατροῦ.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ.

Τώρα μὴ μένει νὰ τοῖς ἀποδώσω τὰ τελευ-
ταῖα χρέη.

(συρίζει.)

ΜΙΧΑΗΛ.

Τί κάμνεις ;

(εἰσέρχονται δύο νεκροθάπτη.)

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ.

Ἰδοῦ.

ΜΙΧΑΗΛ.

Δὲν καταλαμβάνω τίποτε.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ.

Μεταφέρατε τὸ ζεύγος τοῦτο τῶν νεκρῶν εἰς
τὸ νεκρικὸν παρεκκλήσιον.

ΜΙΧΑΗΛ.

Εἰς τὸ παρεκκλήσιον ; ἀλλ' εἰπέ μοι ποῖοι εἶ-
ναι αὐτοὶ οἱ λησταί ;

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ.

Λησταί ; ἀπατάσαι· εἶναι οἱ ὑπάλληλοί μου.

ΜΙΧΑΗΛ.

Πῶς ; ἔχεις ὑπάλληλους ;

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ.

Βέβαια· καὶ ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀρχηγὸς τῶν.

ΜΙΧΑΗΛ.

Ὁ ἀρχηγὸς . . . ἀλλὰ τί ἀρχηγός ;

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ.

Νόστιμον· ὁ ἀρχηγὸς τῶν νεκροθαπτῶν·

ΜΙΧΑΗΛ.

Ἦ !

(Οἱ νεκροθάπτη ἀπῆλθον τὰ δύο πτώματα.)

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ.

Διατί θαυμάζεις ;

ΜΙΧΑΗΛ.

Νεκροθάπτης; και έρχεσαι καθ' εκάστην και προσποιείσαι έρωτα υπό τὰ παράθυρα τῆς Ἀρτέμιδος;

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ με δρμήν.

Και πώς; μη οί νεκροθάπται δέν έχουν καρδίαν;

ΜΙΧΑΗΛ.

Μά τόν θεόν δέν τὸ ἐπερίμενα.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ.

"Αν με εγνώριζες κατά βάθος δέν ἤθελες εκπλήττεσθαι τόσῳ πολὺ. . . Εἶμαι ἀληθῆς ἐραστής. . . Ἔχω καρδίαν πάγχουσαν, αἰσθανομένην, καρδίαν πλασθεῖσαν διὰ τὴν δυστυχίαν ἡ μήτηρ μου ἀπέθανε καεῖσα, ὁ πατήρ μου ἀπεκεφαλίσθη, ἡ ἀδελφή μου ἀπέθανεν ἐξ ἀσφυξίης, ὁ θεῖός μου ἀνεσκολοπίσθη και ἐγὼ ἔγινα νεκροθάπτης.

ΜΙΧΑΗΛ.

"Ε, καταλαμβάνω, ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα εἶναι ἀναγκαῖα.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ.

Κατάγομαι ὁμοῦ ἐξ εὐγενῶν, και ἐγὼ ὁ ἴδιος εἶμαι εὐγενῆς καθὼς σύ.

ΜΙΧΑΗΛ.

Ναι, ναι, ἀλλ' ἐγὼ, φίλτατέ μου, δέν εἶμαι νεκροθάπτης.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ.

Εἶσαι δραματικός ποιητής τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ αὐτό. Μάλιστα ἀν συντάσσης τὰ δραματά σου κατά τὴν ῥωμαντικὴν μέθοδον, μὰ τὴν ἀληθῆν δέν ἤξεύρω ποῖος θὰ ἔχη νὰ κάμῃ με περισσότερα πτώματα. . . Ἄ! χαῖρε, ὑπάγω νὰ ἐνταμώσω τοὺς νεκρούς μου.

ΜΙΧΑΗΛ.

Δίκαιον· δυνατόν νὰ φύγουν.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ παρατηρῶν τὸ παράθυρον τῆς Ἀρτέμιδος.

"Αρτεμις. . . θεῖα Ἀρτεμις. . . Ἄν ἀπέθνηθκες, με ποῖαν φροντίδα θὰ σε ἐθαπτον,
(ἀναπνεύζει.)

Κύτταξε! ὁ έρωσ με ἠφάνισε.
(φεύγει τραγικῶς.)

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

ΜΙΧΑΗΛ μόνος.

"Οριότατος τύπος. . . και μὰ τὴν ἀλήθειαν δέν πρέπει νὰ τὸν ἀφήσω νὰ μοῦ φύγῃ εὐκολο, εὐκολα. . . Εἶμαι εὐχαριστημένος ἀληθῶς ἀπὸ τὸ ταξειδίόν μου. Πτωχὸς κλασικὸς δραματικὸς ποιητής, ἀφοῦ ἐσυρίχθην εἰς τὸ θέατρον τῶν Ἀθηνῶν, ταξειδεύω διὰ νὰ εἴρω αἰσθήματα, πάθη, ῥαδιοουργίας, σκάνδαλα. . . Και ἴσως, ἴσως, τότε ἀποθανατισθῶ. Σήμερον ἡ κλασικὴ ποίησις ὤχετο ἀπιούτα. Ἄς σημειώσωμεν ἐν τούτοις.

(εἰσάγει σημειωματάριον.)

14 Νοεμβρίου. Τοῦ Ἁγίου Φιλίππου. Ψόχος ὑπερβολικόν. Δύο νεκροὶ και εἰς ἐρωτόληπτος νεκροθάπτης.

(εἰσακολουθῶν νὰ γράφῃ ἀποσύρεται εἰς τὸ βῆθος.)

ΣΚΗΝΗ ΣΤ΄.

ΜΙΧΑΗΛ. Οἱ σύζυγοι ΧΗΝΑΙ ἐξερχόμενοι τῆς ἐκκλησίας.

Ὁ Κύριος.

Και νεκρὰ ἦτο ὠραία.

Ἡ Κυρία.

Τὴν ἐσκέπασαν γρήγορα· δέν τὴν παρετήρησα καλά.

Ὁ Κύριος.

"Εχασες γυναῖκα, ἔχασες ἦτο συμπαθητικώτατος νεκρός· ἦτο ἄγγελος ἐκείνη ἡ προδοθεῖσα.

Ἡ Κυρία.

"Ας ἐλπίσωμεν ὅτι δέν εἶναι ἡ τελευταία κηδεῖα.

Ὁ Κύριος τρίβων τὰς χεῖρας.

Ἄ μπά.

Ἡ Κυρία γελῶσα.

Βέβαια ὄχι.

Ὁ Κύριος.

Διὰ τί γελάς, πονηρά;

Ἡ Κυρία.

Γελῶ διότι μᾶς κρᾶζουν κόρακας.

Ὁ Κύριος.

Ἀλήθεια, ὅπου νεκροὶ καὶ ἡμεῖς παρόντες.

Ἡ Κυρία.

Πάντοτε, πάντοτε.

Ὁ Κύριος.

Πρέπει νὰ ὁμολογήσῃς ὅτι τέσσαρα βήματα ἐντὸς κοιμητηρίου ἀξίζουν περισσότερον ἀπὸ περίπατον ἐντὸς κήπου.

Ἡ Κυρία.

Βέβαια, ἀν καὶ μᾶς περιγελοῦν ἐπονομάζοντες ἐραστάς τῶν νεκρῶν.

Ὁ Κύριος.

Καὶ ποῖος ἐρωτᾷ διὰ τὰ ἐπιγράμματα τῶν ἀνοήτων; στοιχηματίζω ὅτι κάποιος ῥωμαντικός ποιητὴς ἢ ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ λάβῃ τὸ λεπτόν μας τοῦτο αἰσθημα ὡς ὑπόθεσιν νέου δράματος.

Ἡ Κυρία.

Καὶ ἐγὼ τὸ πιεσεῦσ' ἔχομεν ὅλα τὰ προσόντα διὰ νὰ μᾶς εἰπωσιν υἱοὺς τῆς εὐαισθησίας.

ΜΙΧΑΗΛ γράφων.

Θαυμασίᾳ ἀντιγραφῇ.

Ἡ Κυρία.

Καὶ ἡ πτωχὴ Ἄρτεμις πόσον εἶναι δυστυχής.

Ὁ Κύριος.

Δι' αὐτὸ καὶ τὴν ἀγαπῶμεν τόσον... Ἴδού την.

ΣΚΗΝΗ Ζ΄.

Οἱ ἄνω καὶ ἈΡΤΕΜΙΣ συγκεκριμένην καὶ μελαγχολικῇ.

ΑΡΤΕΜΙΣ.

Ἀγαπητοὶ μου φίλοι,

Ἡ Κυρία.

Ἐ! Πόσον εἶσθε ὠχρά!

ΑΡΤΕΜΙΣ.

Ἦτο ἀδύνατον νὰ μείνω ἐν τῇ οἰκίᾳ' ἔπρεπε νὰ ἐξέλθω διὰ νὰ δώσω ἐλευθέρην διέξοδον εἰς τὴν ἀπελπισίαν ἢ ὁποία καταξασχίζει τὴν καρδίαν μου.

(κλαίει.)

ΜΙΧΑΗΛ καθ' ἑαυτόν.

Περίεργον! Εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἡδύνατο νὰ κλαύσῃ ἐλευθερώτερον.

Ὁ Κύριος.

Εἰς τὰς γυναικας ἀρμόζουν τόσον τὰ δάκρυα!

ΑΡΤΕΜΙΣ.

Ἐχω τὴν κόλασιν εἰς τὰς σπλάγγνα μου, καὶ πρὶν ἢ γεννηθῶ κατηράσθην ὑπὸ τῆς τύχης.

ΜΙΧΑΗΛ ὁμοίως.

Πρὶν ἢ γεννηθῇ! μεγαλοπρεπῆς ἔκφρασις.

ΑΡΤΕΜΙΣ.

Ἔ! ὁ ἔρως... εἶναι πῦρ, εἶναι πάγος, εἶναι ἐλπίς, εἶναι ὄνειρον... αἰωνία λαμπρὰς ἢ ὁποία ἐπιζῇ πάντοτε τοῦ σώματός μας... τῆς δυστυχίας μας, τῶν δακρῶν... καὶ ὅταν ἐν πάθος εἶναι τόσο ἰσχυρὸν... δὲν ἀποθνήσκει, βλαστάνει ἐπὶ τοῦ νεκροκραβδάτου καὶ ἀφοῦ ἀποθάνομεν, καὶ τὸ χῶμα αὐτὸ τοῦ τάφου μας εἶναι ἔρως, ἔρως. Ἐπειτα ἐπέρχεται σκληρὰ ἢ γνῶσις τῆς ἀπάτης, ἢ ἀπογοήτευσις, καὶ τότε... Ἄ θνητὲ, θνητὲ, εἰπέ μου τί εἶναι ἡ ζωὴ;... Τί εἶναι ὅταν τὸ πᾶν τελειώσῃ;...

Ὁ Κύριος.

Τέλος πάντων τί σὰς ταρασσεῖ;...

Ἡ Κυρία.

Διατρέφετε πάθος τι ἐν τῇ καρδίᾳ;...

Ὁ Κύριος.

Ἀπωλέσατε ἐν τῇ θαλάσῃ τὰ πλοῦτη;...

Ἡ Κυρία.

Ἐχρεωκοπήτατε ἴσως;...

Ὁ Κύριος.

Σᾶς ἐφόνευσαν ἀδελφόν ; ..

Ἡ Κυρία.

Σᾶς ἐκλείψαν ἀδελφήν ; ..

Ὁ Κύριος.

Σᾶς ἐδολοφόνησαν φίλον ; ..

Ἡ Κυρία.

Σᾶς ἀπηγχόνηταν υἱόν ; ..

Ὁ Κύριος.

Ὅμιλήσατε δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Κυρία.

Ὅμιλήσατε.

ΜΙΧΑΗΛ καθ' ἑαυτόν.

Ζωηρότατος διάλογος.

ΑΡΤΕΜΙΣ μυστηριωδῶς

Ἔ, λοιπόν, φίλτατοι, μάθετέ το, εἶμαι . . .

ΣΚΗΝΗ Η΄.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ, ΜΑΤΡΙΚΙΟΣ καὶ οἱ ἄλλοι.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ἀπειλητικῶς.

Ἄρτεμις !

ΑΡΤΕΜΙΣ ἐκπληκτος.

Ἐκεῖνος !

Ἡ Κυρία σιγῇ πρὸς τὸν κύριον.

Πόσον εἶναι κίτρινος.

Ὁ Κύριος ἐμοίως πρὸς τὴν κυρίαν.

Σιωπή. Θὰ ἔχωμεν νέας δυστυχίας.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Κύριοι, σᾶς παρακαλῶ . . . ἀφήσατέ μας ὀλίγας στιγμάς.

Καὶ οἱ δύο.

Ἄλλ' ἡμεῖς . . .

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Ἀφήσατέ μας.

ΑΡΤΕΜΙΣ.

Γεώργιε, αὐτοὶ εἶναι . . .

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Τὸ θέλω.

(οἱ Χῆνοι φεύγουν.)

ΜΙΧΑΗΛ πάντοτε εἰς τὸ βάθος
καθ' ἑαυτόν.

Θαυμάσια, θαυμάσια ! Τί ἀποτέλεσμα.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ἐξάγων τὸ ἐγχειρίδιον.

Ἄρτεμις, τὸ ἐγχειρίδιον τοῦτο καπνίζει ἀκόμη ἀπὸ αἷμα ἐξ αἰτίας σου.

ΑΡΤΕΜΙΣ.

Τί λέγεις ;

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Χθὲς δύο ἄνθρωποι ἐλάκτισαν τὴν τιμὴν σου σήμερον ἐμονομάχουν ἐν τῷ ἀναπαυτηρίῳ τούτῳ τῶν νεκρῶν ὃ ὑπεραπιζῶν σε ἔπεσε νεκρὸς βληθεὶς ὑπὸ τοῦ ἕβριστοῦ σου ἔγὼ ἐφόνευσά με τὸ ἐγχειρίδιον τοῦτο τὸν νικητὴν διὰ νὰ μὴ ἐπιζήτησῃ ἀφοῦ σὲ προσέβαλε.

ΑΡΤΕΜΙΣ.

Θεέ μου ! Τί ἔκαμες ; Δολοφονίαν !

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Διὰ σὲ καὶ ὑπὲρ σοῦ τὰ πάντα. Ἀμφιβάλλεις ἔτι διὰ τὸ αἰσθημά μου ;

ΑΡΤΕΜΙΣ.

ὦ Γεώργιε, ἀγαπητέ μου Γεώργιε.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Ἀγαπητέ μου . . . εἶπες, ἀγαπητέ μου . . . Καλὰ, Ἄρτεμις, ἀκουσόν με καὶ οἱ δύο ἐθέσαμεν τὸν πόδα ἐν τῇ ἀπαισίᾳ ὁδοῦ, καὶ ὅταν τὰ ὄρια τῆς ἀπελπισίας προσεγγίζονται δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ στρέψῃ τις πρὸς τὰ ὀπίσω, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ παρατηρῇ δεξιὰ καὶ ἀριστερά, πρέπει νὰ ὠθῆται ἐμπρός· εὕρισκει ἄβυσσον, νὰ πέσῃ . . . ἴσως . . . ἔγκλημα . . . Ἄρτεμις, εἶσαι ἐτοίμη νὰ με ἀκολουθήσῃς εἰς φυγὴν ;

ΜΙΧΑΗΛ σημειώνει.

Ῥῆγμα εἰς τὴν ἠθικὴν.

ΑΡΤΕΜΙΣ.

Ποία γλῶσσα!

—
ΣΚΗΝΗ Θ'.

ΜΙΚΡΟΥΑΗΣ εἰς τὸ βῆλος καὶ οἱ ἄνω.

—
ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Ἡ ἐκλεξόν. Φονεύομαι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σου.

ΑΡΤΕΜΙΣ.

Ἄ! ὄχι! στάσου.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Λοιπὸν ἀποφάσισον.

ΑΡΤΕΜΙΣ.

Τὴν φυγὴν . . .

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Ναί' ἐν τῇ ἐρήμῳ θὰ λησμονήσωμεν τὸν ἀ-
χάριστον κόσμον.

ΜΙΧΑΗΛ σημειώνει.

Φράσις ὑψηλή.

ΑΡΤΕΜΙΣ.

Καὶ ὁ σύζυγός μου;

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Θὰ νυμφευθῆ ἄλλην.

ΑΡΤΕΜΙΣ.

Εἶσαι δαίμων.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Εἶσαι ἄγγελος.

ΜΙΧΑΗΛ καθ' ἑαυτόν.

Ἴδου ὁ Παράδεισος καὶ ὁ Ἄδης συνηνώθησαν.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Μὴ ταλαντεύησαι; . . .

ΑΡΤΕΜΙΣ.

Ἀπεφάσισα. Θὰ ἔλθω μαζί σου.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Ἐδῶ τὸ μεσονύκτιον.

ΑΡΤΕΜΙΣ.

Τὸ μεσονύκτιον.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ πρὸς τὸ κοιμητήριον.

Αἱ ψυχαὶ τῶν κεκοιμημένων ἄς ἀποδεχθῶσι
τὸν ὄρκον μας.

ΑΡΤΕΜΙΣ.

Ἐπὶ τοῦ παρόντος χαῖρε.

(εἰσέρχεται εἰς τὴν οἰκίαν).

ΜΙΚΡΟΥΑΗΣ.

Ἡ παρουσία τοῦ συζύγου, ἀπαταιῶν, σὲ ἐμπο-
δίζει.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Θεὲ, ὁ σύζυγός της!

ΜΙΚΡΟΥΑΗΣ.

Τὰ ὄπλα σου.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Ἐκλέξατε.

ΜΙΚΡΟΥΑΗΣ.

Ὅ,τι καὶ ἂν συμβῆ τὸ ξίφος.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Ὁ τόπος;

ΜΙΚΡΟΥΑΗΣ.

Ὅπισθεν τοῦ κοιμητηρίου.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Εὐθὺς;

ΜΙΚΡΟΥΑΗΣ.

Ὅχι· μετὰ μίαν ὥραν· εἰς τὰς πέντε.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Σύμφωνος. Θὰ ἔλθω.

(εἰσέρχεται).

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ.

Ἄλλ' ἂν ἀποθάνω, δὲν θ' ἀποθάνω μόνος.
(ἔξάγει μεγάλην φιάλην ἐξ ἧς μελανοῖς γράμμασιν εἶναι γεγραμμένον Ἄρσενι κόν).

Ἐλπίζω ὅτι θὰ ἀρκέσῃ.
(εἰσέρχεται εἰς τὴν οἰκίαν).

ΜΙΧΑΗΛ.

Ὅραϊα, ὠραιότατα ἡ ὕψῃ τοῦ δράματος πλέκεται ὁλονέν. Εὐρον ὕλην δια νὰ δοξασθῶ.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΜΙΧΑΗΛ, ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ πεταχθέντος.

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ.

Τὸ κατέπιεν ὅλον. Ἦσθε ἐδῶ ὅταν ὠμίλουν πρὸς τὸν κύριον Γεώργιον;

ΜΙΧΑΗΛ.

Ἐδῶ.

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ.

Ἦκούσατε τὰ πάντα;

ΜΙΧΑΗΛ.

Τὰ πάντα.

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ.

Καὶ λοιπόν;

ΜΙΧΑΗΛ.

Ἐγὼ νομίζω τοῦτο κωμωδίαν.

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ.

Ἐγὼ θὰ τὴν φονεύσω.

ΜΙΧΑΗΛ.

Ναί, ἀλλὰ...

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ.

Τί;

ΜΙΧΑΗΛ.

Συνήθως εἰς τὰς ἐριδας μεταξὺ ἐραστῶν καὶ συζύγων, τὴν παθαίνει ὁ σύζυγος.

ΣΚΗΝΗ ΓΑ'.

Οἱ ἄνω, ὁ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ ΣΠΑΘΑΣ διέρχεται τὴν σκηνὴν καὶ κτυπᾷ τὴν θύραν τῆς Ἀρτέμιδος.

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ.

Ποῖος κτυπᾷ τὴν θύραν τῆς οἰκίας τῆς συζύγου μου;

ΜΙΧΑΗΛ.

Κάνεις νέος Γεώργιος.

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ.

Ἐ! κύριε, τί ζητεῖτε ἐκεῖ;

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Ζητῶ κυρίαν παραπολὺ σχετικὴν μου.

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ.

Τότε ἔχετε λάθος· δὲν κατοικεῖ ἐκεῖ.

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Καὶ τί ἐνδιαφέρεσθε σεῖς, δὲν ἔχω ἀνάγκην τῶν παρατηρήσεών σας.

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ.

Σᾶς προσκαλῶ νὰ φύγετε.

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Καὶ ἐγὼ σᾶς ἐπαναλαμβάνω ὅτι θέλω νὰ ἶδω τὴν σύζυγον μου.

ΜΙΧΑΗΛ.

Τὴν σύζυγόν του!

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ.

Ἡ γυνὴ ἣτις κατοικεῖ εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην δὲν εἶναι σύζυγός σας, ἀλλ' ἰδική μου.

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Ψεύδεσθε· ἐγὼ εἶμαι ὁ συνταγματάρχης Σπαθας. Τοῦτο θὰ σᾶς πείσῃ.

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ.

Τί εἶπετε;

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Ἄπὸ τὸ ὄνομά μου ἐνόησατε ὅτι εἶμαι ὁ πρῶτός της σύζυγος.

ΜΧΙΑΝΑ.

Περίφημα. Ἄλλὰ σεῖς φιλτάτε Μικρούλη, δὲν τὸ ἐγνωρίζετε;

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ.

Τὸν ἐνόμιζον νεκρόν.

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὴν φιλοφροσύνην. Ἄλλ' ἐν τούτοις θέλω νὰ τὴν ἴδω διότι μοῦ ἀνήκει. (κτυπᾷ τὴν θύραν).

ΜΙΧΑΗΛ.

Κύριε Μικρούλη, μίαν λέξιν;

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ.

Τί τρέχει;

ΜΙΧΑΗΛ.

Ἐπειτα ἀπὸ τὸ σκανδαλώδες μὲ τὸν Μικρούλιον ἐπεισόδιον, δὲν τὴν παραχωρεῖτε εἰς αὐτόν;

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ.

Πῶς; ἀλλ' ἐγὼ τὴν ἀγαπῶ, τὴν ἀγαπῶ ἐμμανῶς, τερατωδῶς.

ΜΙΧΑΗΛ.

Σωστό· παλαιὰ ἱστορία· ὁ ἔρωσ ἀυξάνει πάντοτε κατ' ἀντίθετον λογὸν τῆς πίστεως τῆς γυναικός.

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ.

Ἄλλὰ παρακαλῶ, κύριε Συνταγματάρχα, δὲν συζητοῦμεν μίαν στιγμὴν τὴν ὑπόθεσιν;

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Ὅχι, αὐτὴ ἄς ἐλάξῃ ποῖον ἐκ τῶν δύο θέλει.

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ.

Δέχομαι.

(πλησιάζουσι πρὸς τὴν θύραν.)

ΣΚΗΝΗ Ζ΄.

Οἱ ἔνω. Ἐξ ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ ἐμφραίνεται πρὸ τῆς θύρας.

ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ.

Ἄλλ' ἐγὼ θὰ τὴν ἀμνησθητήσω ἐνόπλιωσ καὶ πρὸς τοὺς δύο σας.

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Ποῖος εἶναι αὐτός;

ΜΙΧΑΗΛ.

Ὁ ἐκ μηχανῆς θεὸς τῶν ἀρχαίων δραματικῶν ἔπεσεν ἐκ τῶν νεφελῶν.

Ο ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ.

Καλῶς εἶπες ἐκ τῶν νεφελῶν. διότι ἐγὼ εἶμαι ὁ κεραυνός, ὅστις ἔρχεται νὰ καταστρέψῃ πᾶσαν χερὰν τὴν ὁποῖαν ἐναπεθέσατε ἐπὶ τοῦ γάμου καὶ οἱ δύο σας.

ΜΙΧΑΗΛ πρὸς τὸν Μικρούλην κρυφίως.

Ἄν ἐγνωρίζε ποῖαι ἦσαν αἱ τοῦ γάμου χαραὶ!

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Ἄ λοιπὸν, ἀποσύρθητι ἀπὸ τὴν θύραν ἐκείνην.

Ο ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ.

Ὅπισω ἢ εὐθύς σὲ στέλλω νὰ ἐμφανισθῆς εἰς τὸ δικαστήριον τοῦ Σατανᾶ.

(εἰσέρχεται μὲγα πιστόλιον.)

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ.

Τοῦτο εἶναι αὐθάδεια.

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Τοῦτο εἶναι χαμέρπεια.

Ο ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ.

Ὅχι διότι ὁ σύζυγος ἔχει δικαίωμα νὰ διαμένῃ μὲ τὴν ἰδίαν σύζυγον.

ΠΑΝΤΕΣ.

Σύζυγός του!!!

ΜΙΧΑΗΛ.

Ἐἴς, δύο, τρεῖς... μίε γυνὴ μεταξὺ τριῶν συζύγων. Ἰδοὺ δραματικὴ πολυγαμία ἐξαίρετος. (σημειώνει ἐν τῇ σημειωματαρίῳ του.)

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ.

Ἄλλ' εἶναι δυνατόν πάντες νὰ ἐνυμφεύθησαν τὴν σύζυγόν μου!

Ο ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ.

Καὶ ὁμως οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμα.

ΜΙΧΑΗΛ.

Ἄλλὰ, κύριοί μου, ἐπιτρέψατέ μοι μίαν ἐρώτησιν. Ὅταν ἐνυμφεύθητε τὴν σύζυγόν σας δὲν ἐγνωσάτε τίποτε;

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Ἐγὼ τὴν ἐνόμιζον γιασουμάκι ἀθῶον.

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ.

Ἐγὼ τὴν παρέλαβον βέβηλον ἀνθισμένον ἦτο χῆρα.

Ο ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ.

Καὶ ἐγὼ τὴν ἐνυμφεύθην δεκαπέντε ἐτῶν διὰ τοῦτο ἔχω δικαίωμα προτεραιότητος.

ΜΙΧΑΗΛ.

Φαίνεται ὁμως ὅτι ἐλησμόνησε τὸν πρῶτον κάτοχον.

Ο ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ.

Τῆς ἦλθε φήμη ὅτι ἀπεβίωσα ἀπὸ μνηιγγιτιδα.

ΜΙΧΑΗΛ.

Μνηιγγίτις, νέα ἐφεύρεσις διὰ τὰς συζύγους, αἵτινες ἐκουράσθησαν ἀπὸ τοῦς συζύγους των.

(σημαίνουσι τρεῖς ὥραι.)

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ.

Ἄ!

(παύσεις.)

ΜΙΧΑΗΛ.

Καταλαμβάνω ἡ ὥρα τῆς μονομαχίας.

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ.

Συνταγματάρχα, ἐκτύπησεν ἡ ὥρα τῆς τιμῆς μετ' ὀλίγον ἐπανερχομαι νὰ ἐπαναλάβω τὰ δικαιώματά μου.

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Πηγαίνετε, ἔχω εὐχαρίστησιν.

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ.

Κάνεις ἐδῶ δὲν θὰ εὐχεται ὑπὲρ ἐμοῦ.

(φεύγει.)

ΜΙΧΑΗΛ.

Κάμνει ἐντύπωσιν τοιαύτη σκηνή.

(σημεῖνει.)

ΣΥΝΤΑΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Κατάρρα! αἰσθάνομαι ὅτι ἡ χολή με πνίγει.

ΜΙΧΑΗΛ.

Ἀληθῶς εἶναι μοναδικόν εἰς τόσῳ βραχὺ διάστημα χρόνου νὰ ἀνακαλυφθῇ φουρνιά ἀπὸ συζύγους, καὶ ὡς παράρτημα, ἐραστής.

Ο ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ.

Πῶς; Ἡ Ἄρτεμις ἔχει καὶ ἐραστήν;

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Ἡ ἀπίστος! δὲν τῆ ἤρκεσαν οἱ τρεῖς σύζυγοι!

Ο ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ.

Πρέπει νὰ μάθω τὸ ὄνομά του . . . τοῦς τίτλους του.

ΜΙΧΑΗΛ.

Δὲν τὸν γνωρίζω νομίζω ὅτι εἶναι νόθος . . . κάποιος Γεώργιος.

Ο ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ.

Καὶ ἐπροδόθην ἀπὸ νόθον . . . Ὁ μανία, ὦ λύσσα! Ἀποστάζω ἀντὶ ἰδρώτος δηλητηρίου.

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Σὺ τετρεμαίνεις; φρεκιᾶς; . . . ἀλλ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ποῖος εἶσαι προσωπιδοφόρε; διατί κρύπτεσαι ὑπὸ μυστηριώδη πέπλον;

Ο ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ.

Ἐγώ;

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Ναὶ σύ. — Κάτι τι μοῦ προλέγει ὅτι εἶσαι ἀπαταιών.

Ο ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ.

Συνταγματάρχα, μὴ προσβάλλης.

ΣΥΝΤΑΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Θὰ σὲ προσβάλλω ἐνὸςφ κρύπτεσαι.

Ο ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ.

Ἄθλιε, μὴ ἐπιμένης νὰ ἴδῃς τὸ πρόσωπόν μου!

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Ἐ, λοιπὸν, τότε σὲ λέγω ἀνανδρον.

Ο ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ.

Ἐμὲ ἀνανδρον;

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Καὶ θὰ σε πατάξω κατὰ πρόσωπον.

(θέλει νὰ τον βαπίση.)

Ο ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ.

(ἐπιλαμβάνόμενος τῆς χειρὸς του.)

Ἄ! ἄθλιε!

(παύσεις.)

ΜΙΧΑΗΛ.

Μακριά παύσις . . . ὄργη λυσσώδης, τρυγμός τῶν ὀδόντων . . . Ἰσραῖα ὠραιότατα.

(ἰστάται μεταξύ αὐτῶν.)

Ο ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ.

Θέλεις λοιπὸν νὰ ἴδῃς τὸ πρόσωπόν μου; Κύτταξέ με.

(ἀποβάλλει τὴν προσωπίδα.)

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Μέγιστε Θεέ! ποία ὁμοιότης.

(τρέμει σπασμωδικῶς)

ΜΙΧΑΗΛ.

Ἄλλὰ πῶς ὀνομάζεις, δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, πῶς;

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Εἶσαι λοιπὸν; . . .

Ο ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ.

Ὁ κύριος Καρμανιάλας, ὁ υἱὸς τοῦ Δηλίου.

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ *κραυγῶν.*

Ἄ! ὁ πατήρ σου λοιπὸν ἀπεκεφάλισε τὸν πατέρα μου.

ΜΙΧΑΗΛ.

Τί εὐγενικὸν συγγενολόγιον!

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Φρίκη! . . .

Ο ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ.

Φρίκη! . . .

ΜΙΧΑΗΛ.

Φρίκη! . . .

(σιγή.)

ΣΚΗΝΗ ΙΓ΄

Οἱ ἄνω. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ἔρρων ξίφος.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Τέλος πάντων θὰ ἦναι ἰδική μου . . . τὸν ἐφόνευσα . . . θὰ ἦναι ἰδική μου.

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Τί λέγει αὐτός;

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Λέγω ὅτι ἡ Ἄρτεμις θὰ ἦναι ἰδική μου, τὴν ἠγόρασα ἀντὶ αἵματος.

ΜΙΧΑΗΛ.

Ἄνοητε . . . αὐτὴ κατέχει ἀκόμη δύο συζύγους, καὶ σὺ τολμᾷς νὰ ὁμιλήσῃς περὶ γάμου; . . . πτωχὲ Γεώργιε.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Ἄ! τί λέγεις; ἀπατάσαι.

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Γεώργιος . . . εἶσαι λοιπὸν ὁ ἐραστὴς τῆς Ἄρτεμιδος;

Ο ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ.

Τρέμε, ἀπαταιῶν, τρέμε, διότι πρέπει νὰ τὴν ἀμφισβητήσῃς εἰς τοὺς προκατόχους σου.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Θεέ μου! τί πέπλος βαθύς με σκοτίζει; . . . δὲν εἶναι ὄνειρον ὅ,τι βλέπω, ὅ,τι ἀκούω;

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Ὅχι, εἶναι πραγματικότης, εἶναι ἀλήθεια, ὅσω εἶναι ἀλήθεια ὅτι οὗτος θὰ ἀποθάνῃ διὰ τῶν χειρῶν μου.

(δεικνύων τὸν Προσωπίδοφορον.)

Ο ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ.

Ἐμπρός· συνταγματάρχα, τί ἀργοπορεῖς ἐπὶ πλέον; Υπάγωμεν.

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Ἐμπρός.

ΜΙΧΑΗΛ.

Καὶ ὅπλα; ποῦ ἔχετε ὅπλα;

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Ὅπλα; μόνον θ' ἀναβλαστήσωσιν ἐκ τῆς γῆς! Σύζυγε! προηγοῦμαι.

Ο ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ.

Εἰς θάνατον.

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Εἰς θάνατον.

Ο ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ.

Ἐπὶ τέλους. ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΜΗΤΗΡΙΟΝ

ΜΙΧΑΗΛ.

Τίχ, τὸκ, τὰχ! εὐτυχία ὅτι εὐρισκόμεθα εἰς τὸ κοιμητήριον. Ὑπάρχει τόπος δι' ὅλους.

(Ὁ Συνταγματάρχης καὶ ὁ Προσωπιδόφορος φέγουσιν, ἀλλ' αἴφνης ἐπέκρουσαν, ἵστανται πρὸ τῶν θεατῶν καὶ ἄδουσι.)

ΣΥΝΤΑΓ. καὶ ΠΡΟΣΩΠ.

Μίσος ἀφόρητον — τρέφω πρὸς σέ
Θᾶ σε φονεύσω — θά σε σπαράξω
— Τὸν μυελόν σου — θά νά πετάξω.
Κ' οἱ νεκροθάπται — θά σε χαροῦν.

(φεύγουν τρέχοντες.)

ΜΙΧΑΗΛ.

Διατί ἐτραγώδουν; Φαίνεται ὅτι εἶναι ἴδιον τῶν ῥομαντικῶν δραμάτων. Ἐκεῖ πρὸ περιμένεις ψυχίαν καὶ δράσιν . . . τσοῦπ! ἐν ἄσμα. Ἐκτός ἂν τὰ αἰσθήματα ἀναπτύσσονται διὰ τῆς φῶδης.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ παραληρῶν.

Διατί με παρατηρεῖς ζοφώδης καὶ μελαγχολικός; . . . διατί αἱ χεῖρές σου σκελετώδεις καὶ ἐπίψυχοι τείνονται πρὸς ἐμέ; . . . ποῖος εἶσαι; . . . Ἄ! Καρμανιόλα, Καρμανιόλα . . . ἄφες με . . . συγχώρει . . . Θέλω νά τρέξω πρὸς αὐτήν, νά τὴν ἐξαρπάσω ἀπὸ τοῦς δρυγᾶς σου, ἀπὸ τὴν μανίαν σου . . . ἄφες με . . . Ἄ! ὁ συνταγματάρχης! καὶ αὐτὸς θέλει νά μοῦ τὴν ἀρπάσῃ . . . πλὴν δὲν θά τὴν λάβῃ . . . Ἄρτεμι, ποῦ εἶσαι . . . Ἄ! εἰμαρμένη! Ἴδού τον, σώθητι . . . ζῆσον . . . τοὺς βλέψεις ἐκεῖ, ἐκεῖ . . . μὴ κινήθῃτε . . . χαθῆτε σκληροί . . . Ἄ! τὸ πᾶν ἐσίγησεν . . . Εἰρήνη βασιλεύει περίξ, καὶ ὁ ναὸς, ὁ ναὸς μᾶς περιμένει. Ἀγαπήτῃ μου νυμφία, δός μοι τὴν χεῖρά σου . . . καὶ σὺ, ὦ ποιητὰ θά εὐλογῆσῃς τὴν ἐνωσίν μας.

ΜΙΧΑΗΛ.

Βέβαια, ἐγὼ εἶμαι πλασμένος δι' εὐλογίας.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Ἐκείνη ἔχει τρεῖς συζύγους· καὶ με τοῦτο; ἐγὼ θά ἦμαι τέταρτος.

ΜΙΧΑΗΛ.

Ζήτω ἡ ἀφθονία.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Τί εἶπες! ποῦ εἶναι ἡ Ἄρτεμις; ἔφυγεν, ἔφυγε . . . σὺ μοῦ τὴν ἤρπασες . . . μὴ με καταδιώκῃς . . .

(Βροντᾷ καὶ ἀτραπακί.)

Ποῦ εἶμαι; . . . ποῦ τρέχω; . . . ποῦ νά κρυφθῶ; . . . τί μ' ἐμποδίζει; . . . Ἄ! σκορπίοι καὶ νυκτερίδες ἐμέσατε τὴν χολήν σας . . . τὴν βλέπω . . . εἶναι ἐκείνη . . . ἐκείνη ἡ ὁποία με κράζει . . . τῆς ψυχῆς μου ἡ ψυχή . . . φῶς πεπλανημένον . . . Ἔρχομαι . . . Λάβε τὴν καρδίαν τοῦ Γεωργίου . . . σου . . .

(φεύγει παραληρῶν.)

ΜΙΧΑΗΛ.

Περίφημα· ἐτραγώδη. Τὸ πᾶν με βοηθεῖ. Μονόλογος ἄξιος τῶν νέων δραματικῶν μας ποιητῶν. Ἐγὼ τὸ εἶπα· ἐδῶ θά εὖρω ὕλην διὰ νά ἀποθατισθῶ.

ΣΚΗΝΗ ΙΔ'.

ΜΙΧΑΗΛ, ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ βιαστικῶς.

Κύριε ποιητὰ, σπεύσατε, τρέξατε.

ΜΙΧΑΗΛ.

Τί τρέχει;

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ.

Ἀπαισίον! Εἶδον τὸν Γεώργιον νά σπενδονισθῇ μεταξὺ τῶν τροχῶν τῆς μηχανῆς τοῦ παρακειμένου ὑδρομύλου.

ΜΙΧΑΗΛ.

Μικρὸν πρᾶγμα.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ.

Εἶδον τοὺς πόδας του, τοὺς βραχιόνάς του, τὰς χεῖράς του, τὴν κεφαλὴν του, νά πηδῶσιν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ . . . χίλια τεμάχια . . . Ἐλθετε, ἔλθετε.

ΜΙΧΑΗΛ.

Τί νά κάμω; τώρα εἶναι ἀργά· μήπως ἔμπορῶ νά συνενώσω τὰ διάφορα τεμάχια τοῦ Κυρίου Γεωργίου;

ΣΚΗΝΗ ΙΕ'.

Οἱ ἄνω, ὁ Κύριος ΧΗΝΑΣ.

Ὁ Κύριος.

Φρίκη, φρίκη, ὦ οὐρανέ! . . .

ΜΙΧΑΗΛ.

Τί τρέχει πάλιν;

Ὁ Κύριος.

Ἡ σύζυγός μου εἶδεν ἀπὸ τὸ παράθυρον τὸν Κύριον Γεώργιον ῥιπτόμενον εἰς τὸν ὑδρόμυλον ἑκθαμβος καὶ ἐκτατατικῆ ἤρχιστε νὰ κραζῆ βοήθειαν, ὅτε χάνει τὴν ἰσορροπίαν καὶ πίπτει εἰς τὸν ποταμόν.

ΜΙΧΑΗΛ.

Σπεύσωμεν εἰς βοήθειάν της.

Ὁ Κύριος.

Ἄνοφελές διότι τὴν δυστυχῆ κατέπιεν ἐν σκυλόφαρον.

(ἀκούονται δύο πυροβολισμοί.)

Ἄ!

(κίβναι δύο πτεῖματα καὶ πίπτει νεκρὸς ἐπὶ τινος λίθου.)

ΜΙΧΑΗΛ τὸν κι.ετ.

Ἀπέθανεν ἀπὸ συγκοπήν . . .

ΣΚΗΝΗ ΙΣΤ'.

Οἱ ἄνω. ΑΡΤΕΜΙΣ ὡχρὰ μὲ κόμην λελυμένην, μάλιστα συρομένην.

ΑΡΤΕΜΙΣ.

Ἐκεῖ ἠκούσθησαν οἱ πυροβολισμοί.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ.

Ἡ Ἄρτεμις . . . Θεέ μου! εἰς ποίαν κατάστασιν.

ΑΡΤΕΜΙΣ.

Ἦκουσα τὰ πάντα . . . Τώρα καταλαυθάνω διατί ὁ σύζυγός μου μοι ἔδωκε . . . δηλητήριο.

ΠΑΝΤΕΣ.

Δηλητήριο!!!

ΣΚΗΝΗ ΙΖ'.

Οἱ ἄνω ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ πληγωμένος.

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Ναὶ δηλητήριο . . . ὁ Μικρούλης σὲ ἐδηλητήριασεν . . . ἀλλ' ὁ ἐραστής σου . . . σὲ ἐξεδικήθη . . .

(πίπτει νεκρός.)

ΣΚΗΝΗ ΙΗ'.

Οἱ ἄνω. Ὁ ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ κρατῶν πιστόλιον καὶ μάλιστα βαδίζων.

Ο ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ.

Ἐνῶ ἐγὼ . . . σὲ καταρῶμαι

(πίπτει νεκρός.)

ΑΡΤΕΜΙΣ.

Μέγιστε Θεέ . . . δὲν ἤρκει ὅτι ἀποθνήσκω δηλητηριασμένη . . . ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ μὲ καταρῶνται . . . ἐνῶ ἀποθνήσκω . . . Δημήτριε . . . ἐδῶ εἰς τὴν καρδίαν μου . . . σὺ μόνος μου εἰμίνες . . . λάβε σὺ . . . τὴν τελευταίαν μου ἀναπνοήν . . .

(πίπτει εἰς τὰς ἀγκύλας τοῦ Δημητρίου καὶ ἀποθνήσκει.)

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ.

Ἀπέθανεν! . . . Ἄ καὶ ἐγὼ δὲν θὰ ἐπιζήσω.

(εἰσάγει ἐγχειρίδιον, πληγόνεται καὶ πίπτει νεκρός.)

ΜΙΧΑΗΛ κρατῶν πτεῖρα.

Καὶ ἂν δὲν σφάλω, εἰμὲνα μόνος . . . Ἄ! ὄχι . . . καὶ ὁ ὑποβολεὺς . . . Ἴδού τὰ ῥομαντικὰ δράματα, νεκροὶ, νεκροὶ καὶ αἰωνίως νεκροὶ.

(πρὸς τὸ κεινόν)

Εὐγενές κοινόν, δὲν γνωρίζω τί ἐντύπωσιν θὰ κάμη τὸ τραγικόν τοῦτο παίγνιον. Ἄλλ' ἂν ἀρέσκησθε εἰς τὸ εἶδος τοῦτο τῶν δραμάτων, αὐριον σᾶς ὑπόσχομαι νὰ κάμω δράμα εἰς τὸ ὁποῖον θὰ δολοφονηθῆ ὁ ὑποβολεὺς, θὰ φονευθῶσι δύο τρεῖς κύριοι ἐκ τῆς πλατείας, καὶ δύο τρία ζεύγη κυριῶν θὰ στραγγαλισθῶσιν ἐν τοῖς θεωρείοις . . . Ἄφετε λοιπὸν τὴν κλαψιάρικην καὶ ὑπερβολικὴν ταύτην καὶ ξενικὴν σχολήν, καὶ προτιμᾶτε τοῦ λοιποῦ τὰ παλαιὰ μας δράματα, τὰ σύμφωνα μὲ τὰ ἦθη καὶ τὸν χαρακτῆρα τοῦ Ἑλλήνου. Ἀπόψε, ἐλπίζω, θὰ χειροκροτήσητε τὸ μικρὸν τοῦτο ἔργον . . . κερφιδίαν τῶν ῥομαντικῶν δραμάτων.

ΒΕΡΟΣ.